

Detenido en el G7: Los policías sacaron una mochila con 3 piedras grandes y dijeron que era mía

ESTER FAYOS / DIRECTA.CAT :: 20/09/2019

[Cat/Cast] Entrevista con Alfonso Martínez, militante del centro social La Cosa Nostra detenido durante la cumbre del G-7

[Català]

Alfonso Martínez, militant del centre social La Cosa Nostra detingut durant la cimera del G-7

"Els policies van treure una motxilla amb tres pedres grans i van dir que era meua"

Alfonso Martínez, jove de Castelló detingut durant la contracimera del G7 i a qui se li imputen tres càrrecs / ESTER FAYOS

Va començar el dia participant en les manifestacions convocades contra la cimera del G-7 a Baiona i va acabar-lo detingut en el centre de retenció de migrants d'Hendaia. Alfonso Martínez té 25 anys i és militant del [centre social La Cosa Nostra de Castelló](#), un espai d'associacionisme juvenil i de treball de barri on es troba el veïnat i organitzacions amb consciència social. Però, el 25 d'agost Martínez figurava a l'atestat policial de persones detingudes [durant la contracimera del G-7](#), organitzada per les plataformes G-7 EZ d'Euskal Herria i Alternatives G-7 de l'Estat francès. L'acusen de participar en una manifestació no autoritzada, de pertànyer a un grup violent i de degradació viària. L'única prova és una motxilla amb tres llambordes que la policia assegura que és d'ell. Però Martínez no havia participat en cap marxa que no estigués autoritzada, portava una ronyonera i minuts abans de la detenció havia vist com la policia ficava tres pedres grans dins de la motxilla.

Què va passar el dia 25 d'agost, jornada de mobilitzacions contra la cimera del G-7, perquè et detingueren en Baiona?

Segons la policia, el 25 d'agost jo estava amb un grup violent i havia participat en una manifestació no autoritzada. Això és el que em diuen quan em van ficar contra la paret. Però, jo estava en un bar, no molt lluny d'una manifestació. En la marxa hi havia vint persones i vam dir: "Hòstia, ací no hi ha ningú, *mone* a un *bareto*", i vam anar a un bar que estava prop. A mi i a un xic d'Euskal Herria ens pillen amb una birra en la mà, fora del bar. Ens demanen la documentació, ens tenen allí 45 minuts sense saber què passa i, durant eixe temps, veig que els mateixos policies agafen una motxilla i comencen a ficar pedres dins. Eixa motxilla la fiquen al nostre costat i, en un moment donat, els policies van traure una motxilla amb tres pedres grans i van dir que era meua. Jo no vaig dir que havia vist com la policia les ficava dins de la motxilla, però el xic d'Euskal Herria sí que ho va dir. Estem ací durant 45 minuts, sense cap explicació, i ens preguntaven si nosaltres havíem tirat pedres. Jo, òbviament, dic que no i em diuen: "Cap problema, en 10 minuts podeu marxar". Però, de

sobte, em fiquen les esposes, em tiren dins del furgó, en un cubiculum per a una persona i sense donar-me explicacions, sense cap motiu. Després de dir-me que no passava res, em detenen i em tiren a la furgoneta. Jo no sabia per què estava detingut, ni m'havien llegit els meus drets, i em llancen dins d'un armari, d'un per un, on no et pots manejar i on et mories de calor.

Què respon la policia quan el xic del País Basc diu que els havia vist ficar les pedres dins la motxilla?

“Ens demanen la documentació, ens tenen allí 45 minuts sense saber què passa, i durant eixe temps, veig que els mateixos policies agafen una motxilla i comencen a ficar pedres dins”

Ell ho diu perquè la policia no parava de fer-li preguntes i l'únic que responen és que els està acusant falsament. Jo no vaig dir res. Quan estem en el furgó, no sabia on anàvem. Només sabia que circulàvem per l'autopista. També agafen un tercer xic, d'origen magrebí, crec. Érem tres: el xic d'Euskal Herria, jo i aquest xic, que el solten de seguida. El trajecte dura uns 45 minuts, fins que arribem a Hendaia, em tanquen i em llegeixen els meus drets: dret a tenir un advocat, dret al silenci i dret a fer una telefonada. Però s'ho van passar pels collons, perquè no vaig poder fer cap cridada. Crec que es van acollir al fet que durant les sis primeres hores és només una retenció i no vaig tindre cap advocat ni res.

Abans d'arribar a comissaria, quan et van detindre, com va ser el tracte per part dels agents?

Va ser un tracte totalment intimidatori, d'estar pressionant, de preguntar-me si havia tirat pedres i si estava segur que no les havia tirat jo. A mi em va cridar l'atenció un símbol, que jo no sabia què era. Vaig veure que el policia duia una icona tatuada en el braç i vaig pensar: “Hòstia, em sona d'alguna cosa, però no sé de què”. Doncs, després em van dir que aquest agent portava tatuat en el braç el símbol del Front Nacional. Què passa? Doncs que a mi la policia em veu en el braç el tatuatge de “No passaran” i van començar a fer conyes i continuaven preguntant si estava segur de què no havia tirat res.

Aleshores, la teua detenció va ser per motius polítics?

“La meua detenció és arbitrària, però d'un caràcter polític evident per tal d'acoquinar la gent que participa en el moviment”

La meua detenció és arbitrària, però d'un caràcter polític evident per tal d'acoquinar la gent que participa en el moviment. Sols cal fixar-se en la situació excepcional a França. Entre el novembre de 2015 i maig de 2017, l'Estat francès ha utilitzat poders d'excepció amb el

context de les protestes de caràcter revolucionari, junt amb els atacs terroristes, dictant fins a 155 decrets per tal de prohibir drets fonamentals, com la lliure reunió de persones al carrer. Expressament, a França, es nega aquest dret a 574 persones que protestaren contra les reformes proposades a la legislació laboral francesa, tal com passa amb el G-7, on hi havia informacions de l'existència d'un llistat negre de persones.

Pots detallar el teu pas per comissaria?

Una vegada en comissaria, durant dues hores van estar fixxant-me com a delinqüent en França, em van fer les fotos i em van preguntar de tot: de quina marca és el meu mòbil, comptes bancaris, quant de temps portava en França, si havia viatjat... Al principi vaig pensar que havia de contar la veritat, però era un error.

Per què?

Perquè ells no volien ajudar-te. Ells no volien saber la veritat. La veritat la tenien, perquè el carrer estava ple de càmeres quan em van detenir. De fet, el bar està en un carrer que dona a una plaça gegant. Jo ja mal pensava quan vaig veure les pedres... Total, que em van fer la fitxa i em van tirar al calabós. Em trauen, em tornen a ficar dins, així quatre vegades. No saps quina hora és, no saps si és de dia o de nit. A mi no em van pegar, però jo vaig veure com la policia pegava la gent. Et tornen *loco* perquè no sàpigués on estàs. Quan m'estaven fixxant, ja em negue a tindre advocat, perquè em volien imposar el d'ofici i no em deixaven cridar. Ells mateixos em diuen: "Ens neguem". O siga, que estaven incomplint els meus drets fonamentals. Sí que tenia una traductora, però tampoc em fiava d'ella. Jo deia tota l'estona: "Paper, paper", i feia signes que m'havien donat el paper amb els meus drets i havia de poder cridar. La meua primera declaració va ser sense advocat, perquè anava tot molt ràpid, hi havia molt de trànsit de persones. Quan veuen que jo no volia l'advocat d'ofici, em tiren al calabós, no sé quantes hores. Em trauen a la nit i em tornen a preguntar si volia advocat i els dic: "Sí, però no el d'ofici". Ells deien tota l'estona que es negaven, fins que de sobte em diuen: "A l'una del matí vindrà un advocat". Com que a l'una del matí? No sabia quina hora era.

Qui era l'advocat? Com l'havies contactat?

Al principi, jo els vaig donar el contacte d'una persona que estava amb mi en França, viatjant, perquè tampoc podies cridar a Espanya. Per tant, al final el primer advocat que tinc és un advocat de confiança, d'una associació d'advocats. Aleshores, ell m'ho explica tot, en francès, però més o menys ho entenc. L'advocat em diu que em negue a tot i que no diga res si ell no està davant. Clar, jo al principi ja havia parlat sense la presència de cap advocat.

Què t'havien preguntat sense la presència de l'advocat?

La segona vegada que em trauen del calabós comencen a preguntar-me: "Aquestes pedres et sonen?", "aquestes fotos?". Eren fotos de tres llambordes. Però jo vaig dir que no sabia

res. Després de parlar amb l'advocat, m'explica que em negue a tot, que no diga res i pense: "Hòstia, ja l'he cagat!", perquè ja havia dit que no sabia res i ja havia parlat. L'advocat em diu que em poden caure d'un a dos anys i jo pense: "Mare meua, açò és una *locura*".

En aquests moments, quants càrrecs hi ha en contra teua?

"En aquests moments, tinc aquests dos i un tercer càrrec, perquè em vaig negar a donar les empremtes dactilars i l'ADN i això també és una infracció. De fet, en negar-me a donar les empremtes, em diuen que això és sospitós"

En la comissaria, l'advocat em diu que se m'imputen dos càrrecs. Al principi, quan entre i em fitxen, em diuen que tinc un càrrec, el de participació en una manifestació no autoritzada i pertinença a un grup que anava a fer actes violents. Després, segons la marxa, em diuen que són dos, aquest i un altre per degradació viària. En aquests moments, tinc aquests dos i un tercer càrrec, perquè em vaig negar a donar les empremtes dactilars i l'ADN i això també és una infracció. De fet, en negar-me a donar les empremtes, em diuen que això és sospitós. Jo realment volia col·laborar, però no sense el meu advocat. Per si no n'hi hagués prou, al dia següent, em treuen al matí, molt prompte, i em diuen tres coses: "El teu advocat s'ha oblidat", "se n'ha anat", "s'ha oblidat de tu". Ací ja no podia més. Després de deu minuts em tornen a dir: "L'hem cridat i no contesta". Em vaig enfonsar, em vaig posar a plorar. Pensava en la meua família, jo no sé què estarien pensant, què hauria fet. És que no he fet res, *tio*, és la veritat. Al final em van dir que era un problema d'homologació.

A què es referien?

No sé, no en tinc ni idea. Al final em van imposar una advocada d'ofici. Em va explicar que havia escollit un "mínim risc", que és negar-me a donar les empremtes i l'ADN i em va explicar el mateix que l'advocat de l'associació. Però les mentides són del tipus que si jo no done les empremtes, això ja és un element de sospita. També em diuen que és l'última vegada que me les demanen. Però al dia següent, me les tornen a demanar. Tot açò sense saber que em podien caure d'un a dos anys de presó. Sí que es va tindre en compte que no m'havien informat i que desconeixia el que em podia passar. Això ho van apuntar. L'endemà, m'amenacen dient-me que puc estar de quatre a sis setmanes en el calabós. No tenia cap sentit. M'estaven acorralant.

El teu advocat t'ha informat sobre la condemna a la qual t'enfrontes?

Em poden caure d'un a dos anys, però no està clar. No ho tenen clar ni ells. És molt flexible. L'únic que em salva és que no tinc antecedents, però em caurà una multa *de collons*. En aquests dies, l'advocat sí que m'ha dit que pot ser d'un a dos anys, però únicament per la infracció de no donar les empremtes, per tant, encara no està massa clar.

Com va ser el tracte en comissaria?

El to era molt amenaçador, dient-me: “Ací et quedaràs una temporadeta”. Després, van veure que tenia en el mòbil la falç i el martell i van dir: “Oh, oh, no sé què, *allez, allez*”.

Aproximadament vas estar 24 hores detingut. Com van ser eixes hores en la cel·la?

“Just davant de la meua cel·la, hi havia un xic que estava demanant ajuda. El van traure molt mal, amb un braç en el coll i un altre pegant-li. Jo vaig *flipar*. El xic d'Euskal Herria el va veure millor i em va dir que estava tot rebentat. Sentia com li pegaven”

Jo estic en un centre de detenció de migrants. Era el pitjor. Va ser una *locura*, no perquè siguen 24 hores, sinó per tot el que veus. Estava en la cel·la número huit, en la set hi havia un xic d'Irun, i en la sis el xic d'Euskal Herria. Davant de mi, hi havia uns francesos que pareixia que feia molt de temps que estaven tancats. Just davant de la meua cel·la, hi havia un xic que estava demanant ajuda. El van traure molt mal, amb un braç en el coll i pegant-li. Jo vaig *flipar*. El xic d'Euskal Herria el va veure millor i em va dir que estava tot rebentat. Sentia com li pegaven. Però era molt *flipant* el desplegament policial. Jo me'n vaig anar quatre dies de viatge pel nord i uns col·legues de Markina-Xemein m'explicaven que la policia no parava de registrar motxilles. Si portaves una samarreta negra, ja et miraven mal i et deien: “Black block, black bloc, eh?”. L'advocat em va explicar que no calia que cometeres un delictes violent perquè et detingueren, sinó que només calia demostrar que anaves o volies fer-ho i que estaves vinculat.

T'han citat per declarar?

Se suposa que el 25 de setembre he de tornar, però l'advocat encara no té la fitxa completa del meu cas i no pot treballar. Falten menys de dues setmanes i no sé res. Estic en contacte amb l'advocat de l'associació, però no sé res encara. Ell em diu que no pot treballar perquè no té la fitxa. No sé què pot passar el 25 de setembre i la veritat és que si ningú m'informa, jo no hi aniré. El que volen és endarrerir-ho el màxim possible perquè no tinga temps per treballar. Crec que volen *acollonar* i ja està. És un muntatge. L'element principal és una motxilla amb pedres, però jo només portava una ronyonera. Són pedres molt grans i tot el món va veure que va ser la policia qui les va agafar.

Com valoren el treball col·lectiu que es va fer per organitzar la contracimera del G-7?

“És un muntatge. L'element principal és una motxilla amb pedres, però jo només portava una ronyonera. Són pedres molt grans i ho va veure tot el món que va ser la policia qui les va agafar”

Jo vaig estar en Pamplona i després amb companys de Markina-Xemein. Em vaig adonar que hi havia molt de *mal rotllo* per part d'un sector de la contracimera. Un sector de la contracimera va estar en contacte amb el Ministeri d'Interior francès, tal com va publicar un periòdic francès i, sabent això, quadraven moltes coses. Directament, es va negociar el tracte d'algunes manifestacions en contra de la cimera i al final, de sobte, gent de la contracimera va començar a suspendre convocatòries. El que no es pot fer és organitzar una cosa i després que alguns es posen a parlar amb el Ministeri francès. Si es desmarquen de la lluita més directa, estan donant peu a desincentivar la inconformitat social organitzada. Si obligues a fer coses dins d'uns límits, ja estàs encasellant la gent que se salta els límits, a fer etiquetes estranyes, en compte de fer unitat entorn d'una lluita que és la mateixa.

Com descriuries el desplegament policial durant la cimera?

Biarritz estava plagada de policia. A Baiona no hi havia molta presència de manifestants, però de policia, helicòpters... sí. De fet, quan em detenen a mi, venen moltes motos, sis o set furgons, antidisturbis... No hi havia res i van arrasar amb tot.

Penses que vivim un retrocés en el dret a la manifestació?

Hi havia un marc jurídic particular i per això feien tantes detencions en calent, escudant-se en què podien fer de tot, perquè és el G-7 i són mesures temporals. Però realment no és així. Per exemple, amb les *jupetins* grocs, sempre estan així. És un retrocés brutal en el dret a la manifestació. Hem tornat on estaven els nostres pares, però de manera invisibilitzada. Estem en temps moderns, però la repressió és la mateixa. No ens maten, només faltaria que ens pegaren un tir al cap. Jo vaig estar tancat 24 hores, però hi havia un xic que feia tres dies que no sabia res de ningú, estava ja boig. Es va pegar amb els *gendarmes*. Això era una bogeria. L'únic que ens queda és la solidaritat, la tendresa dels pobles.

Alfonso Martínez, militante del centro social La Cosa Nostra detenido durante la cumbre del G-7

"Los policías sacaron una mochila con tres piedras grandes y dijeron que era mia"

Alfonso Martínez, joven de Castellón detenido durante la contracumbre del G7 y al que se le imputan tres cargos

Comenzó el día participando en las manifestaciones convocadas contra la cumbre del G-7 en Bayona y terminó detenido en el centro de retención de migrantes de Hendaya. Alfonso Martínez tiene 25 años y es militante del [centro social La Cosa Nostra de Castelló](#), un espacio de asociacionismo juvenil y de trabajo de barrio donde se encuentra el vecindario y organizaciones con conciencia social. Pero, el 25 de agosto Martínez figuraba en el atestado policial de personas detenidas [durante la contracumbre del G-7](#), Organizada por las plataformas G-7 EZ de Euskal Herria y Alternativas G-7 del Estado francés. Le acusan de participar en una manifestación no autorizada, de pertenecer a un grupo violento y de

degradación vial. La única prueba es una mochila con tres adoquines que la policía asegura que es de él. Pero Martínez no había participado en ninguna marcha que no estuviera autorizada, llevaba una riñonera y minutos antes de la detención había visto como la policía metía tres piedras grandes dentro de la mochila.

¿Qué pasó el día 25 de agosto, jornada de movilizaciones contra la cumbre del G-7, porque te detuvieron en Bayona?

Según la policía, el 25 de agosto yo estaba con un grupo violento y había participado en una manifestación no autorizada. Esto es lo que me dicen cuando me pusieron contra la pared. Pero, yo estaba en un bar, no muy lejos de una manifestación. En la marcha había veinte personas y dijimos: "Hostia, aquí no hay nadie, *vamos a un bareto*", Y fuimos a un bar que estaba cerca. A mí y a un chico de Euskal Herria nos pillan con una birra en la mano, fuera del bar. Nos piden la documentación, nos tienen allí 45 minutos sin saber qué pasa y, durante ese tiempo, veo que los mismos policías cogen una mochila y empiezan a meter piedras dentro. Esa mochila la ponen a nuestro lado y, en un momento dado, los policías sacaron una mochila con tres piedras grandes y dijeron que era mía. Yo no dije que había visto como la policía las metía dentro de la mochila, pero el chico de Euskal Herria sí lo dijo. Estamos allí durante 45 minutos, sin ninguna explicación, y nos preguntaban si nosotros habíamos tirado piedras. Yo, obviamente, digo que no y me dicen: "No hay problema, en 10 minutos puede marchar". Pero, de repente, me ponen las esposas, me tiran dentro del furgón, en un cubículo para una persona y sin darme explicaciones, sin ningún motivo. Después de decirme que no pasaba nada, me detienen y me meten en la furgoneta. Yo no sabía por qué estaba detenido, ni me habían leído mis derechos, y me lanzan dentro de un armario, de uno por uno, donde no te puedes menear y donde te morías de calor.

Qué responde la policía cuando el chico del País Vasco dice que los había visto meter las piedras en la mochila?

Él lo dice porque la policía no paraba de hacerle preguntas y lo único que responden es que los está acusando falsamente. Yo no dije nada. Cuando estamos en el furgón, no sabía donde íbamos. Sólo sabía que circulábamos por la autopista. También cogen a un tercer chico, de origen magrebí, creo. Éramos tres: el chico de Euskal Herria, yo y este chico, al que sueltan enseguida. El trayecto dura unos 45 minutos, hasta que llegamos a Hendaya, me encierran y me leen mis derechos: derecho a tener un abogado, derecho al silencio y derecho a hacer una llamada. Pero se lo pasaron por los cojones, porque no pude hacer ninguna llamada. Creo que se acogieron a que durante las seis primeras horas es sólo una retención y no tuve ningún abogado ni nada.

Antes de llegar a comisaría, cuando te detuvieron, ¿cómo fue el trato por parte de los agentes?

Fue un trato totalmente intimidatorio, de estar presionando, de preguntarme si había tirado piedras y si estaba seguro que no las había tirado yo. A mí me llamó la atención un símbolo, que yo no sabía qué era. Vi que el policía llevaba un icono tatuado en el brazo y pensé: "Joder, me suena de algo, pero no sé de qué". Pues, después me dijeron que este agente

llevaba tatuado en el brazo el símbolo del Front National. ¿Qué pasa? Pues que a mí la policía me ve en el brazo el tatuaje de "No pasarán" y empezaron a hacer coñas y continuaban preguntando si estaba seguro de que no había tirado nada.

Entonces, ¿tu detención fue por motivos políticos?

Mi detención es arbitraria, pero de un carácter político evidente para amedrentar a la gente que participa en el movimiento. Sólo hay que fijarse en la situación excepcional en Francia. Entre noviembre de 2015 y mayo de 2017, el Estado francés ha utilizado poderes de excepción con el contexto de las protestas de carácter revolucionario, junto con los ataques terroristas, dictando hasta 155 decretos para prohibir derechos fundamentales, como la libre reunión de personas en la calle. Expresamente, en Francia, se niega este derecho a 574 personas que protestaron contra las reformas propuestas a la legislación laboral francesa, tal como ocurre con el G-7, donde había informaciones de la existencia de un listado negro de personas.

¿Puedes detallar tu paso por comisaría?

Una vez en comisaría, durante dos horas estuvieron fichandome como delincuente en Francia, me hicieron las fotos y me preguntaron de todo: de qué marca es mi móvil, cuentas bancarias, cuánto tiempo llevaba en Francia, si había viajado ... Al principio pensé que tenía que contar la verdad, pero era un error.

¿Por qué?

Porque ellos no querían ayudarte. Ellos no querían saber la verdad. La verdad la tenían, porque la calle estaba llena de cámaras cuando me detuvieron. De hecho, el bar está en una calle que da a una plaza gigante. Yo ya mal pensaba cuando vi las piedras ... Total, que me hicieron la ficha y me tiraron al calabozo. Me sacan, me vuelven a meter dentro, así cuatro veces. No sabes qué hora es, no sabes si es de día o de noche. A mí no me pegaron, pero yo vi cómo la policía pegaba a gente. Te vuelven loco porque no sabes dónde estás. Cuando me estaban fichando, yo me niego a tener abogado, porque me querían imponer uno de oficio y no me dejaban llamar. Ellos mismos me dicen: "Nos negamos". O sea, que estaban incumpliendo mis derechos fundamentales. Sí que tenía una traductora, pero tampoco me fiaba de ella. Yo decía todo el tiempo: "Papel, papel", y hacía signos de que me habían dado el papel con mis derechos y debía poder llamar. Mi primera declaración fue sin abogado, porque iba todo muy rápido, había mucho tráfico de personas. Cuando ven que yo no quería el abogado de oficio, me tiran en el calabozo, no sé cuantas horas. Me sacan por la noche y me vuelven a preguntar si quería abogado y les digo: "Sí, pero no el de oficio". Ellos decían todo el tiempo que se negaban, hasta que de pronto me dicen: "A la una de la mañana vendrá un abogado". ¿Como a la una de la mañana? No sabía qué hora era.

¿Quién era el abogado? ¿Como la habías contactado?

Al principio, les di el contacto de una persona que estaba conmigo en Francia, viajando, porque tampoco podías llamar a España. Por lo tanto, al final el primer abogado que tengo es un abogado de confianza, de una asociación de abogados. Entonces, él me lo cuenta todo, en francés, pero más o menos lo entiendo. El abogado me dice que me niegue a todo y que no diga nada si él no está delante. Claro, yo al principio ya había hablado sin la presencia de ningún abogado.

¿Qué te habían preguntado sin la presencia del abogado?

La segunda vez que me sacan del calabozo empiezan a preguntarme: "Estas piedras te suenan?", "Estas fotos?". Eran fotos de tres adoquines. Pero yo dije que no sabía nada. Después de hablar con el abogado, me cuenta que me niegue a todo, que no diga nada y pienso: "Hostia, ya la he cagado!", Porque ya había dicho que no sabía nada y ya había hablado. El abogado me dice que me pueden caer de uno a dos años y yo pienso: "Madre mía, esto es una *locura*".

En estos momentos, ¿cuántos cargos hay en contra tuya?

En la comisaría, el abogado me dice que se me imputan dos cargos. Al principio, cuando entro y me fichan, me dicen que tengo un cargo, el de participación en una manifestación no autorizada y pertenencia a un grupo que iba a realizar actos violentos. Después, sobre la marcha, me dicen que son dos, este y otro por degradación vial. En estos momentos, tengo estos dos y un tercer cargo, porque me negué a dar las huellas dactilares y el ADN y esto también es una infracción. De hecho, al negarse a dar las huellas, me dicen que esto es sospechoso. Yo realmente quería colaborar, pero no sin mi abogado. Por si fuera poco, al día siguiente, me sacan por la mañana, muy pronto, y me dicen tres cosas: "Tu abogado se ha olvidado", "se ha ido", "se ha olvidado de ti ". Aquí ya no podía más. Después de diez minutos me vuelven a decir: "Lo hemos llamado y no contesta". Me hundí, me puse a llorar. Pensaba en mi familia, yo no sé qué estarían pensando, qué habría hecho. Es que no he hecho nada, *tío* , es la verdad. Al final me dijeron que era un problema de homologación.

¿A qué se referían?

No sé, no tengo ni idea. Al final me impusieron una abogada de oficio. Me explicó que había escogido un "mínimo riesgo", que es negarme a dar las huellas y el ADN y me explicó lo mismo que el abogado de la asociación. Pero las mentiras son del tipo que si yo no doy las huellas, esto ya es un elemento de sospecha. También me dicen que es la última vez que me las piden. Pero al día siguiente, me las vuelven a pedir. Todo esto sin saber que me podían caer de uno a dos años de prisión. Sí que se tuvo en cuenta que no me habían informado y que desconocía lo que me podía pasar. Esto lo apuntaron. Al día siguiente, me amenazan diciéndome que puedo estar de cuatro a seis semanas en el calabozo. No tenía ningún sentido. Me estaban acorralando.

¿Tu abogado te ha informado sobre la condena a la que te enfrentas?

Me pueden caer de uno a dos años, pero no está claro. No lo tienen claro ni ellos. Es muy flexible. Lo único que me salva es que no tengo antecedentes, pero me caerá una multa *de cojones*. En estos días, el abogado sí me ha dicho que puede ser de uno a dos años, pero únicamente por la infracción de no dar las huellas, por lo tanto, todavía no está muy claro.

¿Cómo fue el trato en comisaría?

El tono era muy amenazante, diciéndome: "Aquí te quedarás una temporada". Después, vieron que tenía en el móvil la hoz y el martillo y dijeron: "Oh, oh, no sé qué, *allez, allez*".

Aproximadamente estuviste 24 horas detenido. ¿Como fueron esas horas en la celda?

Yo estoy en un centro de detención de migrantes. Era lo peor. Fue una *locura*, no porque sean 24 horas, sino por todo lo que ves. Estaba en la celda número ocho, en la siete había un chico de Irún, y en la seis el chico de Euskal Herria. Delante de mí, había unos franceses que parecía que hacía mucho tiempo que estaban encerrados. Justo delante de mi celda, había un chico que estaba pidiendo ayuda. Le sacaron muy mal, con un brazo en el cuello y pegándole. Yo *flipaba*. El chico de Euskal Herria lo vio mejor y me dijo que estaba todo reventado. Sentía como le pegaban. Pero era muy *flipante* el despliegue policial. Yo me fui cuatro días de viaje por el norte y unos colegas de Markina-Xemein me contaban que la policía no paraba de registrar mochilas. Si llevabas una camiseta negra, ya te miraban mal y te decían: "Black block, black bloque, eh?". El abogado me explicó que no era necesario que cometas un delito violento para que te detuvieran, sino que sólo había que demostrar que ibas o querías hacerlo y que estabas vinculado.

¿Te han citado para declarar?

Se supone que el 25 de septiembre tengo que volver, pero el abogado no tiene la ficha completa de mi caso y no puede trabajar. Faltan menos de dos semanas y no sé nada. Estoy en contacto con el abogado de la asociación, pero no sé nada todavía. Él me dice que no puede trabajar porque no tiene la ficha. No sé qué puede pasar el 25 de septiembre y la verdad es que si nadie me informa, yo no iré. Lo que quieren es retrasar lo máximo posible para que no tenga tiempo para trabajar. Creo que quieren *acojonarme* y ya está. Es un montaje. El elemento principal es una mochila con piedras, pero yo sólo llevaba una riñonera. Son piedras muy grandes y todo el mundo vio que fue la policía quien las cogió.

¿Cómo valoras el trabajo colectivo que se hizo para organizar la contracumbre del G-7?

Yo estuve en Pamplona y después con compañeros de Markina-Xemein. Me di cuenta de que había muy *mal rollo* por parte de un sector de la contracumbre. Un sector de la contracumbre estuvo en contacto con el Ministerio de Interior francés, tal como publicó un periódico francés y, sabiendo esto, cuadraban muchas cosas. Directamente, se negoció el

trato de algunas manifestaciones en contra de la cumbre y al final, de repente, gente de la contracumbre comenzó a suspender convocatorias. Lo que no se puede hacer es organizar algo y después que algunos se pongan a hablar con el Ministerio francés. Si se desmarcan de la lucha más directa, están dando pie a desincentivar la inconformidad social organizada. Si obligas a hacer cosas dentro de unos límites, ya estás encasillando la gente que se salta los límites, poniendo etiquetas extrañas, en lugar de hacer unidad en torno a una lucha que es la misma.

¿Cómo describirías el despliegue policial durante la cumbre?

Biarritz estaba plagada de policía. En Bayona no había mucha presencia de manifestantes, pero de policía, helicópteros ... sí. De hecho, cuando me detienen a mí, vienen muchas motos, seis o siete furgones, antidisturbios ... No había nada y arrasaron con todo.

¿Piensas que vivimos un retroceso en el derecho a la manifestación?

Había un marco jurídico particular y por eso hacían tantas detenciones en caliente, escudándose en que podían hacer de todo, porque es el G-7 y son medidas temporales. Pero realmente no es así. Por ejemplo, con los *chalecos* amarillos, siempre están así. Es un retroceso brutal en el derecho a la manifestación. Hemos vuelto donde estaban nuestros padres, pero de manera invisibilizada. Estamos en tiempos modernos, pero la represión es la misma. No nos matan, faltaría que nos pegaron un tiro en la cabeza. Yo estuve encerrado 24 horas, pero había un chico que hacía tres días que no sabía nada de nadie, estaba ya loco. Se pegó con los *gendarmes*. Esto era una locura. Lo único que nos queda es la solidaridad, la ternura de los pueblos.

<https://directa.cat/els-policiers-van-treure-una-motxilla-amb-tres-pedres-grans-i-van-dir-que-era-meua/>

<https://eh.lahaine.org/detenido-en-el-g7-los>